

La teòloga protestant Marion Muller-Colard, guardonada «ex aequo» amb el premi Abat Marcet de llibre religiós en llengua catalana

«Créixer és arribar a creure en Déu per res i per tot alhora»

RAFA SANAHUJA
I CRISTINA MIRANDA

Marion Muller-Colard és la guanyadora *ex aequo* del darrer premi Abat Marcet de llibre religiós en llengua catalana pel seu assaig *L'altre Déu. El plany, l'amenaça i la gràcia*. Traduït al català per Adrià Pujol Cruells, ha estat editat per Fragmenta. El P. Jordi Cervera també ha estat premiat amb l'obra *Els exiliats i empresonats de la Bíblia* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat).

Diuen que la vida són dos moments bons i vuit de dolents. Què n'opina?

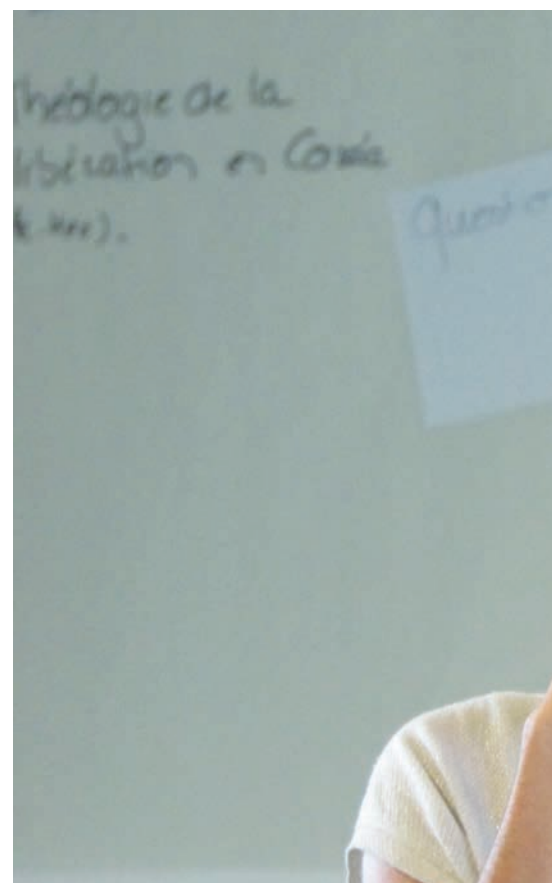
No, no exactament. No podria quantificar els moments bons i els dolents a la vida; trobo que són uns càlculs estranys. En primer lloc, penso que totes les vides són diferents i que seria força curiós arribar a avaluar de manera precisa quants moments bons i quants moments dolorosos passem. En tot cas, però, si hi ha una regla, espero que sigui més aviat a l'inrevés, vuit moments bons i dos de dolents.

Què ha significat per a vostè rebre el premi Abat Marcet?

Un reconeixement molt important. Em va emocionar que Fragmenta traduís el meu llibre al català i també al castellà. Com diu Rosa Montero, una autora espanyola que m'agrada molt, escriure és anar a l'indret més profund d'un mateix, on tots existim. El fet de ser traduïda i coneguda per un premi en un altre país em fa adonar que el treball d'anar al fons de mi engloba també altres països i altres cultures, i això és commovedor.

Coneixem el Déu misericordiós que mira l'ésser humà amb amor infinit. Al seu assaig parla de l'altre Déu...

Aquest altre Déu és absolutament compatible amb el Déu miseri-

cordiós i d'amor infinit. L'altre Déu és potser aquell que no pot protegir-nos de dos o vuit mals moments que pot haver-hi a la vida, però que, en canvi, ens dona el coratge d'afrontar-los, ens inspira i ens dona força en aquests moments, sense estar necessàriament en mans del curs de la nostra existència.

Descriuen el seu assaig com a trencador, com una mirada diferent des del punt de vista teològic.

No crec que sigui tan trencador. Pensant en el llibre de Job, hi podem trobar una legitimitat a abandonar l'omnipotència de Déu, en el sentit d'un Déu que vindrà a prendre les regnes de les nostres vides. Per això, no és un pensament teològic tan trencador perquè, en realitat, ja ho va fer Paul Tillich o Maurice Zundel. Altres teòlegs han començat des de fa temps amb aquesta idea de renunciar a l'omnipotència divina.

Quines reflexions fa sobre el lament?

Faig referència al llibre de Job, en què un home perd de cop i volta tota la seva família, tots els seus béns, i ho accepta dient la famosa frase que tots coneixem: «El Senyor ho dona, ell mateix ho pren», i cau en la depressió, en el dol, i per això ho he anomenat el plany. I aquest plany, per a mi, és quelcom important, és

Fragmenta Editorial

una etapa important que la religió, de vegades, vol fer passar massa ràpid, com si no estigués bé lamentar-se. Vivim coses tan violentes que crec que cal prendre's temps per al plany, com fa Job. Quan treballava a l'hospital, vaig viure molt aquest temps de plany, que ens fa viure situacions delicades, en què tothom t'observa amb una mirada esperançadora i diu que tot anirà bé, i això em feia enfadar perquè penso que hi ha moments en què cal cridar i plorar.

Un altre concepte és el de l'amenaça.

No parlo de l'amenaça del virus, per exemple, o de l'amenaça de coses concretes, sinó de l'amenaça com un concepte existencial que està correlacionat amb el simple fet d'existir. L'amenaça de la mort ens aguaita tota l'estona. És una cosa que ens costa molt de dominar perquè estem programats per sobreviure. Tenim aquest fort desig de vida i, per tant, aquesta amenaça és difícil d'assumir, potser encara més avui dia. Vivim una mena de ferida narcisista en relació amb el progrés, perquè estem tots de genolls davant d'una cosa microscòpica, i això ens recorda que l'amenaça no és una cosa que haguem d'abolir a la vida.

I pel que fa a la gràcia?

D'aquest tríptic —plany, amena-

ça i gràcia—, és potser la més difícil de parlar-ne, perquè és una cosa que es viu, no és una cosa que s'explica. Ho he pogut viure quan era a l'hospital, per exemple, o en els moments d'angoixa. És aquest sentiment de, malgrat tot, arribar a superar una cosa que pensàvem que ens destruiria i que al final aconseguim destruir-la nosaltres. És, en certa manera, una gràcia sorprenent, que fa que en moments d'horror hi hagi una pau, quelcom que et permeti superar-ho.

Una de les coses que més costa d'entendre al seguidor de Crist és el tema de la creu.

La teologia de la creu és una qüestió molt subversiva. Avui dia tenim ganes de tot menys de ser crucificats, però això també ens ajuda a cercar la nostra capacitat d'acompanyar aquells que ens envolten en el seu sofriment, i d'afrontar també el nostre propi sofriment.

És un fet que els cristians protestants tenen una relació amb la Bíblia més directa que no pas els catòlics. Amb el pas del temps, s'ha anat igualant?

Els protestants tenim la reputació de conèixer molt bé la nostra Bíblia i de treballar justament en aquest text bíblic que ens inspira avui, de manera molt individual, sense intermediaris. Cadascú es pren la llibertat d'obrir la seva Bíblia i de dir què li explica. Avui dia els catòlics estan començant a fer-ho també molt bé.

Hi ha una fe infantil i una fe adulta?

Em fa la impressió que aquesta fe d'infant és una fe una mica supersticiosa; és allà on la fe es confon amb la superstició, és aquesta fe de Job, que al principi creu en Déu per tal que Déu el protegeixi. Potser créixer és arribar a creure en Déu per res i per tot alhora; una fe gratuïta més relacionada amb la vitalitat i que no és només una il·lusió de protecció.

Vivim un període fort de secularització. Com es viu la fe al món?

Actualment hi ha moltes creences, però potser són com la fe d'infant de què he parlat, que intenten fer-se il·lusions per tenir una seguretat. Aquesta fe es manifesta a través de diferents mitjans, que de vegades no tenen res a veure amb la religió. És allò que Paul Tillich anomena l'ésser, que s'oposa al no-ésser i que és una fe sense un contingut real, no dogmàtica. De creences, sí que n'hi ha, moltes, però estan desordenades.